

ISUS: DUMNEZEU FIUL SAU FIUL LUI DUMNEZEU? PROPOVĂDUIEȘTE BIBLIA TRINITATEA?

ISUS ESTE UNIC

În mod categoric, Noul Testament îl prezintă pe Isus Christos drept o personalitate remarcabilă. Sunt evidențiate extraordinarele sale puteri, exemplificate prin mulțimea de miracole realizate; deasemenea Isus face cele mai pătrunzătoare observații despre viața umană, credință și despre adevărata închinare în fața Domnului; apoi, proclamă concepția despre Isus, ca fiind „unica sursă a vieții viitoare“, așa cum nimeni nu ar fi îndrăznit s-o facă. Apostolii vorbesc despre el, după înălțare slăvindu-l pentru toată puterea și autoritatea dată de Dumnezeu, la dreapta căruia se află. Iar propria-i estimare, de o vitală semnificație, poate fi reflectată prin următorul vers:

„Viața veșnică este aceasta: să Te recunoască pe Tine singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Christos, pe care L-ai trimis Tu.“
(IOAN 17:3)

Evident că dacă putem avea speranța vieții care va veni, va trebui să cunoaștem adevărul despre persoana și rolul lui Isus Christos.

OPINIA POPULARĂ

Acum, majoritatea celor care își fac o anume idee despre Isus ar înclina să creadă că acesta este „o parte din

Dumnezeu ca: DUMNEZEU FIUL“ și care ar fi existat în ceruri de la începutul creației, împreună cu DUMNEZEU TATĂL, cu care ar fi egal în putere și autoritate; că a fost născut ca prunc de o fecioară cunoscută sub numele de Maria; că a trăit printre oameni și a murit pe cruce, semn al dragostei lui Dumnezeu față de omenire, după care s-a reântors în ceruri pentru a-și relua poziția sa de slavă. În mod analog, SFÂNTUL DUH, sau SFÂNTUL SPIRIT, este deasemenea privit ca o parte a lui Dumnezeu. Deci, s-ar putea înțelege că Dumnezeu este Triunitar, (unul în trei), idee de bază a Doctrinei Trinității.

Relația dintre cele trei persoane, Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Sfântul Duh este înțeleasă într-un mod foarte subtil de teologii învățați care apără această doctrină și cu mult mai puțin, sau de loc, de majoritatea aceluia care o acceptă.

Idea că „Isus este Dumnezeu“ este susținută într-o manieră emoțională de foarte mulți oameni religioși, sinceri în convingerile lor. În schimb, oricine nu ar accepta această teză fără ezitare va fi catalogat drept „eretic“, sau „necreștin“.

Lucrarea prezentată are drept obiect de studiu examinarea acestui subiect. Se va argumenta și susține ideea că Isus este „FIUL LUI DUMNEZEU“. Nu se ia în discuție teza unitariană, potrivit careia

Isus ar fi „un om superior“, și nici teza adoptiționistă, ce afirmă că „Dumnezeu L-ar fi adoptat pe Isus ca Fiu al Său spiritual“. Se va dezvolta în schimb concepția biblică potrivit căreia Isus a fost „UNICUL FIU CREAT AL LUI DUMNEZEU“, dar numai după o analiză sistematică a Scripturii.

O TEZĂ NEFONDATĂ BIBLIC

Trebuie să observăm că ideile susținute de Doctrina Trinității nu au un suport biblic, deoarece nu pot fi găsite în Biblie. Aceasta nu reprezintă o descoperire nouă în sine, fiind cunoscută cu mult timp înainte, încă din secolul patru după Christos.

Mai recent, dezbătând această temă, tot mai mulți teologi și-au expus punctele de vedere. Astfel teologul anglican J. H. Newman, scria în 1845:

„... doctrinele cu privire la Tată, Fiu și Sfântul Spirit nu sunt învățate pur și simplu din Scriptură.“ („Arieni ai secolului IV“, pag. 50)

Dr. W. R. Mathews, mulți ani decan al Catedralei St. Paul din Londra, a fost mai emfatic:

„... Doctrina Trinității ... nu face parte din mesajul original. Sfântul Pavel nu o cunoștea și nu ar fi putut descifra înțelesul termenilor utilizați în formularea teologică acum acceptată în general de biserică.“ („Dumnezeu în gândirea și experiența creștină“, pag. 180)

Probabil că mulți admiratori sinceri ai lui Isus vor fi uimiți să afle poziția

apostolului Pavel, care nu știa nimic despre Doctrina Trinității.

CUM A APĂRUT?

Pentru a răspunde la această întrebare ar trebui să cunoaștem când s-a născut această teorie. Raspunsul ar fi următorul: undeva în perioada anilor 300-400 D.C., și în nici un caz în timpul lui Isus și al apostolilor. Este un fapt evident și deosebit de important că „Biserica Părinților“ nu cunoștea nimic despre „Trinitate“, chiar exprimând idei în contradicție cu aceasta. Pentru cei mai mulți din ei nici nu a existat întrebarea dacă Isus ar fi fost „co-egal, co-etern și dintotdeauna cu Dumnezeu“. Isus a fost subordonat lui Dumnezeu, fiind „ființă creată“.

Tezele de bază ale Doctrinei Trinității sunt deciziile unui număr de întruniri ale Consiliilor Bisericești, dintre care cele mai semnificative sunt cele date din:

325 D.C. Primul Consiliu General de la Niceea a decretat că: „Fiul a fost de la începuturi de aceeași natură cu Tatăl“.

381 D.C. Al doilea Consiliu General de la Constantinopole a decretat că: „Sfântul Duh trebuie invocat și rugat o dată cu Tatăl și Fiul“.

431 D.C. Al treilea Consiliu General ținut în Efes a decretat că: „Isus are două naturi: una umană și alta divină.“ Deasemenea, că: „Maria a fost ‚MAMA LUI DUMNEZEU‘, în contradicție cu cei ce au susținut ideea de ‚MAMĂ A LUI CHRISTOS““.

451 D.C. Al patrulea Consiliu General de la Calcedon, unde s-a decretat că:

„cele doua naturi ale lui Christos constituie o singură persoană și o unică voință.“

Formularea progresivă a Doctrinei Trinității de-alungul unei perioade considerabile de timp este evidentă, aceasta putându-se observa și din comparațiile cu cele mai multe crezuri ale bisericii:

Crezul Apostolic, desigur unul dintre primele crezuri, deși de datare necunoscută, exprimă relația dintre Christos și Dumnezeu astfel:

„... Dumnezeu Tatăl Atotputernic ... Isus Christos, unicul Său Fiu ... conceput prin Sfântul Spirit (Duh) și născut de Fecioara Maria ...“

După înviere, „Christos s-a ridicat în cer și a stat la dreapta lui Dumnezeu Tatăl Atotputernic, până când va veni să-i judece pe cei vii și cei morți.“

Această formulare este în conformitate cu ceea ce afirmă Biblia. Dar, mai târziu, crezurile au prezentat noi adăugiri, cât și alte puncte de vedere.

Crezul Niceean din 325 D.C. declara că Isus este:

„Unicul Fiu al lui Dumnezeu, că a fost creat de Tatăl Său înaintea tuturor lumilor ... Dumnezeu din Dumnezeu, Același Dumnezeu din Dumnezeu, fiind de aceeași substanță cu Tatăl... Sfântul Duh, cu Tatăl și Fiul sunt glorificați și lor împreună trebuie să ne închinăm.“

Crezul Athanasian, de dată necunoscută, dar în mod sigur apărut

după anul 500 D.C., este cu mult mai emfatic:

„Noi ne rugăm la un singur Dumnezeu în Trinitate și Trinitatea în Unitate ... există o singură persoană a Tatălui, o alta a Fiului și o alta a Sfântului Duh. Dar Dumnezeu Tatăl, Fiul și Sfântul Duh este întru-totul unul; de glorie egală și de măreție veșnică. Tatăl necreat, Fiul necreat și Duhul Sfânt necreat.“ Toți sunt declarați eterni, „dar nu sunt considerați trei veșnici, ci doar unul în veșnicie.“ Crezul trage concluzia: „Va fi salvat numai acela care gândește astfel în Trinitate!“

Noile teorii despre Dumnezeu au declanșat opoziția acelor care s-au considerat a fi susținătorii credinței originale. Rezultatul a fost o controversă amară pentru mai mult de un secol între liderii bisericii. Deciziile Consiliilor Bisericești din secolele al IV-lea și al V-lea au determinat autoritățile bisericești să suprimă „întreaga rebeliune“. Astfel doctrina oficială a Trinității a fost proclamată ca oficială și obligatorie.

CE SPUNE BIBLIA?

Înainte de Isus, scrierile Vechiului Testament au pregătit, timp de secole, națiunea lui Israel, (evreii), în legătură cu revelația Dumnezeului lor, care i-a eliberat din Egipt. Se pune întrebarea, ce impresie și-au făcut aceștia despre natura lui Dumnezeu? Răspunsul devine evident, în conformitate cu următorul citat din lucrarea „Un ghid al cunoștințelor evreiești“, de C. Pearl și R. Brokes, pag.

96-97:

„Având afirmată existența lui Dumnezeu, Iudaismul își conservă numai o idee de bază despre El, prin care se recunoaște dogma unității lui Dumnezeu. „Ascultă Israele: Domnul Dumnezeu nostru, Domnul este unul!“ Aceasta reprezintă o imediată negare a politeismului lumii antice cu numeroasele sale zeități. Este o repudiare a ideii că ar exista doi Dumnezei, sau două surse creative de existență, una a binelui și alta a răului. Deasemenea se neagă în mod evident ideea de trinitate—trei Dumnezei într-unul—stabilită prin doctrina Creștinismului. Pentru Iudaism este absolut definitorie întreaga concepție fundamentală despre un singur Dumnezeu, care este singura sursă a vieții și a morții, a naturii și a istoriei puterilor tuturor forțelor fizice și spirituale.“

În concluzie, doctrina Trinității rămâne un mare obstacol în calea oricărui evreu care ar cerceta religia creștină.

Aflându-ne la sfârșitul unui secol caracterizat de idei neclare, ar trebui să ne reamintim că în Vechiul Testament există dovezi evidente despre venirea lui Isus. Isus însuși a menționat: „Legea, Psalmii și Profețiile“ ca fiind mărturii și profeții care îi anunțaseră venirea. Astfel, în PSALM 2:7,8 putem citi:

„Tu ești Fiul Meu! Astăzi te-am născut. Cere-Mi, și-ți voi da neamurile de moștenire și

marginile pământului în stăpânire.“

Desigur că trebui să înțelegem fără dubii că Dumnezeu a vestit despre cineva care va conduce în numele Său, (Regele Meu), peste toate națiunile pământului. Dar acesta este Fiul Domnului deoarece El a fost creat, născut. Cel care va conduce lumea va fi, prin urmare, nu Dumnezeu, ci Fiul Domnului. El a început să existe din ziua în care a fost „conceput“. Dar, întocmai ca toți fiii, El este precedat de Tatăl său. Și ceea ce am afirmat are ca suport primul verset al Noului Testament, MATEI 1:1:

„Cartea neamului (nașterii) lui Isus Christos, fiul lui David, fiul lui Avraam.“

Dar atunci, când acest „Fiu“ a apărut pentru prima dată printre oameni, ce s-a spus despre el?

Nu există nici un dubiu în privința răspunsului! Isus întotdeauna a vorbit despre el însuși ca subordonat Tatălui, ca depinzând în totalitate de El pentru învățătura și lucrarea sa. Iată câteva dintre afirmațiile sale în această privință:

„Fiul nu poate face nimic de la sine; el nu face decât ce-L vede pe Tatăl făcând.“ (IOAN 5:19)

„Învățătura nu este a mea, dar mi-a fost dată.“ (IOAN 7:16)

„Tatăl este mai mare decât mine ...“ (IOAN 14:28)

Când este acuzat de evrei ca se autointitulează Dumnezeu, el neagă aceasta, spunând:

„Eu sunt Fiul lui Dumnezeu.“
(IOAN 10:34-36)

Mai mult, el declină ideea de a se intitula „bun“. Când i se adresează cu „bunule stăpân, sau învățător“, el răspunde:

„Pentruce mă numești bun?
Nimeni nu este bun, decât unul
singur: Dumnezeu.“ (MARCU
10:18)

În marea sa profeție, înainte de a fi răstignit, Isus prezice reînțoarcerea sa pe pământ:

„Atunci se va vedea Fiul omului
venind pe nori cu mare putere și
cu slavă ... Cât despre ziua aceea,
sau ceasul acela, nu știe nimeni,
nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci
numai Tatăl.“ (MARCU 13:
26,32)

Deasemenea să ne reamintim ce le spunea Isus discipolilor, după ce s-a ridicat din mormânt:

„Du-te la frații mei și spune-le că
mă sui la Tatăl meu și Tatăl vostru,
la Dumnezeul meu și Dumnezeul
vostru.“ (IOAN 20:17)

Deci, nu este nici un dubiu asupra opiniei lui Isus despre el însuși, că absolut în orice, Tatăl i-a fost superior, iar Fiul era absolut dependent de El.

OBIECȚIUNI

Se pot ridica obiecțiuni în legătură cu pasajele citate despre Isus, care se referă la zilele vieții sale, ca om, dar nu ar trebui să le considerăm ca definitorii, în privința poziției sale de slavă. Să investigăm ce

spune Scriptura (ne referim la natura sa umană, muritoare, care i-a fost schimbată într-una nemuritoare), înainte ca Isus să se ridice în ceruri, unde s-a așezat la un loc de onoare, la dreapta Tatălui:

„La înfățișare a fost gasit ca un om,
s-a smerit și s-a făcut ascultător
până la moarte și încă moarte de
cruce. De aceea, și Dumnezeu l-a
înălțat nespus de mult, l-a dat
numele care este mai sus de orice
nume, pentruca în numele lui Isus,
să se plece orice genunchi al celor
din ceruri, de pe pământ și de sub
pământ, și orice limbă să
mărturisească spre slava lui
Dumnezeu Tatăl, că Isus Christos
este Domnul.“ (FILIPENI 2:8-11)

Înălțarea lui Isus la un loc de onoare în cer este lucrarea Tatălui; El este cel ce trebuie glorificat. Toate evenimentele decisive din viața lui Isus sunt aservite lui Dumnezeu. Dumnezeu este cel care L-a făcut pe Isus „atât Domn, cât și Christos“, și l-a investit în funcția sa de „judecător al viilor și morților“ (FAPTE 2:34; 10:42).

Deasemenea, apostolii se referă la relațiile, din cer, dintre Dumnezeu și Isus:

„Har și pace de la Dumnezeu Tatăl
nostru și de la Domnul Isus
Christos.“ (ROMANI 1:7)

Aceste cuvinte se repetă și în EFESENI 1:3,17:

„Binecuvântat să fie Dumnezeu,
Tatăl Domnului nostru Isus
Christos ... Dumnezeul Domnului
nostru Isus Christos.“

Nu vom găsi nicio aluzie referitoare la Dumnezeu și Isus, că ar fi o persoană unică. Sunt două persoane separate, prioritatea bineînțeles aparținând Tatălui.

De o deosebită importanță este exprimarea relației dintre Isus și Dumnezeu Tatăl, în cartea Apocalipsei, datată din anii 90 D.C, pentru:

„Descoperirea lui Isus Christos, pe care i-a dat-o Dumnezeu ca să arate robilor săi lucrurile care au să se întâmple ...“ (APOCALIPSA 1:1).

În primele capitole Isus se adresează în mod direct „celor 7 biserici din Asia“, (versetul 4), în care se referă de mai multe ori la Dumnezeu Tatăl:

„Cel care va birui ... voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui meu și înaintea îngerilor Lui.“ (APOCALIPSA 3:5,12, 21).

Acestea sunt cuvintele lui Isus. Ele ne-au fost făcute cunoscute după 60 de ani de la ridicarea Lui în ceruri, când s-a așezat la dreapta Tatălui.

Deasemenea ne este descrisă relația Sa cu Dumnezeu și în prezenta poziție de glorie. Sensul general este evident: Dumnezeu Tatăl deține suprema autoritate; El îi dă revelația Fiului Sau; El își va împărți tronul cu unicul Sau Fiu; Lui, Fiul îi va aduce întreaga sa recunoștință, supunându-se definitiv față de: „Dumnezeul meu“.

Nu există nici o dovadă a coexistenței a două ființe într-un unic Dumnezeu. Cel mai decisiv argument în favoarea totalei autorități a lui Dumnezeu Tatăl față de Fiul Său, îl vom găsi în descrierea

făcută de apostolul Pavel din 1 CORINTENI 15:24-28, despre domnia lui Christos:

„În urmă va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl ... Și când totul i-a fost supus, chiar și Fiul se va supune celui ce l-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie Domnul în toți.“

Astfel, putem înțelege analogia familiei și a relațiilor de înrudire.

După cum reiese din ultimele versete, atunci când se va împlini scopul atât de dorit de Dumnezeu, Fiul va înapoia autoritatea sa de conducere a Împărăției, Tatălui.

Să facem o evaluare aproximativă: Isus, de când s-a ridicat la cer, au trecut aproape 2000 de ani; după întoarcerea Lui, pentru a conduce Regatul lui Dumnezeu pe Pământ, perioada domniei va fi de 1000 de ani, un mileniu. La sfârșitul domniei sale, atunci când va înapoia conducerea Regatului de pe Pământ, către Tatăl Său, Fiul ar fi glorificat în veșnicie de cel puțin 3000 de ani. Subordonarea Fiului glorificat, Dumnezeului Tată, nu poate fi mai clar exprimată!

Aceasta este rațiunea pentru care în cele din urmă Dumnezeu Tatăl va fi „Totul în toate“.

ORIGINEA FIULUI

Despre începutul existenței lui Isus se argumentează explicit în Evanghelia lui Luca. Mariei, o fecioară cu frica lui Dumnezeu, evreică, descendentă a

regelui David, i-a apărut un înger purtând următorul mesaj:

„Plecăciune ție, căreia ți s-a făcut mare har, Domnul este cu tine ... Și iată ca vei rămâne însărcinată, și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus (Salvatorul, Mântuitorul). El va fi cel mare și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt; și Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al Tatălui său David ... și Împărăția Lui nu va avea sfârșit.“ (LUCA 1: 28-33)

Să ne imaginăm șocul și surpriza produsă la auzirea acestor cuvinte. Maria, ca orice evreică, cunoștea destul de bine promisiunea făcută de Dumnezeu lui David cu aproximativ 900 de ani înainte (că va avea un descendent (fiu), că acest fiu al lui David va restaura Regatul lui Israel și că va reconcilia Israelul în fața Domnului). El ar fi fost mult așteptatul Mesia, iar Maria, înmărmurită, afla că ea urma să-i fie mamă, iar copilul ei era cel desemnat pentru a ajunge pe tronul lui David. Dar apoi, perplexitate! Cu toate că Maria era logodită cu un evreu, cu credință în Dumnezeu, pe nume Iosif, ei nu erau căsătoriți și nici nu se puneau problema nașterii unui copil înaintea căsătoriei. De aceea Maria l-a întrebat pe înger cum se va îndeplini această promisiune, la care îngerul i-a răspuns:

„Duhul Sfânt se va coborî peste tine și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea, Sfântul care se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.“ (LUCA 1:35)

Pentru a completa această imagine,

Evanghelia lui Matei ne dă date și despre modul cum a fost anunțat și Iosif, viitorul soț. Nefiind încă căsătoriti și „Maria, găsită cu un copil de la Sfântul Duh“, poate Iosif ar fi fost îndreptățit sa o repudieze. De aceea, un înger i-a adresat lui Iosif mesajul Domnului:

„Iosife, fiul lui David, nu te teme să o iei la tine pe Maria, nevastă-ta, căci ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt.“ (MATEI 1:20,21)

De aici, Iosif trebuia să înțeleagă că acest copil va fi Mesia. Întregul episod este relatat în versetul următor:

„Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească ce vestise Domnul prin proorocul care vestise, (profeția lui Isaia făcută cu 700 de ani înainte): Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu și-i vor pune numele Emanuel, care tâlmăcit înseamnă Dumnezeu este cu noi.“ (MATEI 1:22-23)

Aceste divine indicații date Mariei și lui Iosif au conținut știri monumentale. Un copil cu un mare destin trebuia să fie născut, pentru ca El ar fi trebuit, nu numai să conducă pe vecie de pe tronul lui David, dar deasemenea să-și salveze propriul popor de păcate.

Originea copilului era neclară. Maria trebuia să-i fie mamă, dar Iosif nu-i va fi tată. Copilul va fi conceput prin „puterea Celui Mai Înalt“, „Sfântul Duh“ pentru a se împlini minunea. Și astfel o fecioară va rămâne însărcinată, iar fiul ei se va naște și se va numi „Fiul Lui Dumnezeu“.

Aceasta este cea mai clară învățătură a Bibliei despre nașterea din fecioară a lui Christos.

ISUS, FIUL OMULUI

Există această reținere, că Isus, Fiul lui Dumnezeu, a fost membru al rasei umane. Sunt unele păreri potrivit cărora, a gândi că Isus a avut natura noastră umană, cu toate slăbiciunile ei, ar reprezenta o degradare și implicit s-ar ivi unele dubii cu privire la lipsa sa de păcate.

Trebuie să ne reîntoarcem la evidența Bibliei. Până aici am prezentat înregistrările clare ale originii și nașterii sale, ca: Fiu al lui Dumnezeu, dar și Fiu al Mariei. Apostolul Pavel, în GALATENI 4:4 scria:

„ Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege“.

„Născut sub Lege“ trebuie interpretat ca „bărbat israelian, trăind în respectul Legii lui Moise“. Pavel ne spune și de ce, în versetul următor: „Ca să răscumpere pe cei care erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea“.

Dar, evreii trăiau sub o Lege care îi condamnă în permanentă, deoarece nu se putea trăi fără de păcat. Iar Isus, fiind născut din ei, îi va reprezenta cel mai bine în lucrarea sa de răscumpărare.

În Epistola către Evrei ni se prezintă modul prin care Isus a trebuit să fie făcut „perfect prin suferință“, pentru ca apoi „să poată fi în stare de a fi autorul salvării și mântuirii“, pentru toți aceia care sunt fiii și fiicele lui Dumnezeu. Din acest motiv,

„El, cel santificat și cei santificati prin credință sunt cu toții, unul“; însemnând că au aceeași natură. Iată ce se declară, în acest sens, acestor fiii și fiice, denumiți „copii“:

„Astfel dar, deoarece copiii sunt părtașii sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă partaș la ele.“ (EVREI 2: 10-14)

Aceasta reprezintă o declarație explicită despre natura lui Isus, și anume aceeași cu natura tovarășilor săi, natura „în carne și sânge“. Autorul continuă să ne spună de ce a trebuit să fie astfel (EVREI 2:17-18):

„Prin urmare a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele oamenilor. Și prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.“

Rezumând, Isus, în dorința Sa de împlinire a măreței lucrări de a se sacrifica pe sine însuși, în lupta cu păcatul, ar fi putut-o realiza, dacă și numai dacă ar fi avut aceeași natură cu a aceluia pe care trebuia să-i salveze; și pentru a putea fi „un preot milos“, trebuia să aibă experiența tuturor păcatelor lor.

Și pentru a nu mai avea nici un dubiu, dezvăluirea maximă a înțelesului clar este făcută în continuare în EVREI 4:15:

„Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile

noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.“

Într-adevăr, există o oarecare rețineră să acceptăm ideea că, Isus a fost supus suferinței tuturor tentațiilor, precum noi toți. Unii ar înclina să înțeleagă că „a fi ispitit“ este sinonim cu „a comite“ păcatul, și deci, El nu ar mai fi chiar „fără de păcate“; o astfel de logică este în totalitate greșită.

Există un singur adevăr rezultat din experiența vieții și morții lui Isus, și acest adevăr ne impune datoria de a-l căuta.

DE CE A FOST NĂSCUT FIUL DOMNULUI ASTFEL?

Care a fost scopul Domnului prin aducerea Fiului Său în lumea noastră? Următoarele citate din Biblie ne vor lămuri:

„Îi vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale“. (MATEI 1:21)

„Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.“ (IOAN 1:29)

„Dumnezeu Își arată dragostea față de noi, prin faptul că, pe vremea când eram noi încă păcătoși, Christos a murit pentru noi ... Căci, dacă atunci când eram noi vrăjmași, am fost împacați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui.“ (ROMANI 5:8-10)

Mesajul clar reflectat de aceste citate,

ne spune că prin lucrarea lui Isus, care a fost un sacrificiu, păcatul să poată fi îndepărtat de noi oamenii, bărbații și femeile în credință, care avem astfel nădejdea salvării și reconcilierii cu Dumnezeu. Aceasta este marea lucrare de mântuire a lui Christos. Noi avem nevoie de izbăvire, avem o nevoie vitală de salvare, sau de mântuire, după cum se spune în Biblie. În caz contrar, situația noastră este similară cu cea a Efesenilor, așa după cum spune apostolul Pavel, atunci când încă nu era cunoscută Evanghelia:

„Aduceți-vă aminte că în vremea aceea erați fără Christos ... fără nădejde și fără Dumnezeu în lume.“ (EFESENI 2:12)

Și noi suntem în aceeași situație, „de a nu avea speranță“, dacă ne abatem de la lucrarea lui Dumnezeu prin Christos. Iată de ce Evanghelia lui Christos nu este o plăcere „extra-opțională“, fiind în schimb vital necesară, dacă dorim să scăpăm de soarta morții eterne.

LUCRAREA VITALĂ A LUI CHRISTOS

Am ajuns la miezul problemei pe care trebuie să o rezolvăm, dacă o putem numi astfel. Omenirea nu se poate salva singură de consecințele păcatului, concretizate prin „moarte“. Însă Dumnezeu „nu este doritor ca oricine să moară definitiv“; de fapt El dorește „ca toți oamenii să fie salvați“, (2 PETRU 3:9; 1 TIMOTEI 2:4).

Dumnezeu nu poate scuza păcatul, altfel El ar trebui să abdice de la dreapta Sa autoritate asupra lumii. Prin urmare,

păcatul trebuiește recunoscut, condamnat și învins într-o asemenea manieră, încat oamenii, bărbați și femei de cea mai aleasă prețiozitate sufletească, cu inima sinceră, să poata învăța această lecție și să descopere adevărul. Ei au nevoie de un Mântuitor, Salvator, Izbăvitor și Răscumpărător, care să le poată prelua și rezolva toată slăbiciunea, necredința și păcatele, în numele Lui.

Dumnezeu se manifestă prin unicul Său Fiu, un membru al rasei umane, pe care L-a înzestrat cu toată puterea Sfântului Său Duh. Fiul cunoaște toate tentațiile umanității, dar le depășește în mod categoric și își subordonează voința în tot ce va face, nu după dorința Sa, ci după cea a Tatălui. Pentru aceasta, Isus nu a fost forțat de Dumnezeu sau de vreo altă conștiință preexistentă din ceruri. În Epistola către EVREI 1:9, putem citi următoarele:

„Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea; de aceea, Dumnezeu, Dumnezeul Tău Te-a uns cu untdelemn de bucurie, mai presus decât pe tovarășii tăi.“

Astfel, ca reprezentant al rasei umane, Christos a învins păcatul, care tentase carnea și sângele și triumfase până atunci. Astfel a fost depășit eșecul original și tot ceea ce condusese la „căderea umană în păcat“, caci fiind El însuși fără de păcat, s-a oferit ca sacrificiu pentru păcat. Moartea sa pe cruce implică răscumpărarea păcatului omenesc. Astfel, existând acel plan al Domnului de condamnare a păcatului, plan care nu putea fi abrogat, Dumnezeu putea acum, în abundența dragostei și milei Sale, să-

și extindă iertarea de păcate și să accepte reconcilierea cu Sine a tuturor acelora care ar lua la cunoștiință de lucrarea Sa prin Christos.

Dacă am presupune valabilă teza potrivit careia Isus ar fi una din părțile lui Dumnezeu și că ar fi preexistat în ceruri, atunci El în mod inevitabil ar fi trebuit să cunoască și să fie pe deplin influențat de cunoștiințele din timpul vieții ulterioare pe pământ, ca Isus din Nazaret. Ar fi cunoscut că resurecția (învierea) și înălțarea Sa erau sigure în înfaptuirea lor și nu ar mai fi fost necesar ca independent de propria-i voință, să aleagă să-L asculte pe Dumnezeu, iar în fața acelor mari presiuni morale, să-L invoce și să-L roage, atât timp cât el însuși ar fi fost Dumnezeu! Triumfătoare învingere a păcatului de către un reprezentant al rasei umane n-ar mai fi fost posibilă și astfel, răscumpărarea păcatului nu ar mai fi fost necesară.

Întelegând adevărul despre natura și experiența lui Isus din „zilele cărnii sale“, este absolut esențial să acceptăm lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu, prin el.

SFÂNTUL DUH, SPIRITUL DUH×—DUHUL SFÂNT AL LUI DUMNEZEU

Doctrina „Dumnezeu—Duh Sfânt“ a intrat destul de târziu în teologia trinității, în secolele IV și V d.C. A fost ultima doctrină, cu privire la cea de-a treia persoană a lui Dumnezeu, după ce în prealabil Tatăl, apoi Fiul fuseseră declarați Dumnezeu. Crezul Apostolilor nu ne relatează nimic în acest sens, iar apariția sa în Crezul Niceean și cel

Athanasian are o cauză pe deplin deliberată.

Prezentarea biblica a Sfântului Duh este făcută în mod divers. Este puterea și forța prin care Dumnezeu își realizează voința. La începuturi, „Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor“; deasemenea se afirmă că a participat direct la diferitele acte ale creației. Dar, după cum ne spune psalmistul în PSALM 104:29-30, toate lucrurile vii, oameni și animale depind de Dumnezeu:

„Le iei Tu suflarea, ele mor și se întorc în țărâna lor. Îți trimiți Tu suflarea; ele sunt zidite și înnoiești astfel fața pământului.“

Prin Duhul Său, El le susține pe toate în viață.

Profeții din vechime au vorbit despre mesaje lor primite de la Dumnezeu și acestea nu au fost simple invenții ale unor minți omenești, ei fiind „oameni care au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt.“ (2 PETRU 1:21)

Isus însuși și-a prezentat intențiile și și-a expus concepția despre viață, deoarece „Dumnezeu L-a înzestrat cu Sfântul Duh și cu putere.“ (FAPTE 10:38)

Și nu se relatează niciunde în Biblie despre activități ale Duhului Sfânt care să sugereze că acesta ar putea fi considerat o persoană.

ANALIZAREA UNOR CITATE BIBLICE

Se ridică următoarea întrebare: există pasaje din Noul Testament care să sugereze că Isus ar fi pre-existat în cer, ca apoi să se fi coborât pe pământ, așa

după cum afirmă Teoria Trinității?

Este adevărat, că exista câteva versete ce sunt des invocate de aceia care susțin teoria trinității. Să examinăm aceste versete biblice și să le analizăm, punându-le în armonie cu restul Scripturii.

1. „Dumnezeu a zis: Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră.“ (GENEZA 1:26)

De obicei se citează acest text, care să vină în sprijinul Doctrinei Trinității. Însă este uimitor că evreii, cei care au primit scrierile Vechiului Testament în propria limbă, nu și-au însușit vreuna din ideile trinității; din contră, ei au crezut doar într-un singur Dumnezeu. Pentru ei, Doctrina Trinității a constituit un obstacol uriaș în examinarea doctrinelor bisericii.

„Dumnezeu“ din citatul anterior, este „Elohim“, un cuvânt folosit la plural, dar având și sens de singular. Cel mai des se folosea această formă chiar de către Dumnezeu însuși, în alte ocazii fiind utilizat pentru aceia care acționau în numele Lui și pentru cei investiți cu autoritatea Sa. Astfel este folosit de judecătorii din Israel, care erau împuterniciți să judece în numele Său: „Să nu-i blestemi pe mai marii poporului Tău (judecători)“ (EXOD 22:28).

În PSALM 82, conducătorii națiunii sunt numiți „elohim“ în versurile 1 și 6, dar dacă judecă nedrept, conform versului 2, ei pot muri ca oamenii, versul 7.

În PSALM 8:5, se spune că omul este făcut „un pic mai jos decât îngerii (Elohim, Dumnezeu)“, citat și în EVREI 2:7.

Punând în relație acest citat și cu cel

din Geneza, vom obține cea mai bună înțelegere pentru noțiunea de „îngeri“. Desigur că nici în acest caz, nu se face vreo referire la trinitate. Deasemenea, părți ale acestui citat le regăsim în Noul Testament, dar fără aluzie la trinitate, și nici în dezbaterile primelor secole când acest citat era foarte des utilizat.

2. „La început era Cuvântul ...“ (IOAN 1:1)

Este important să înțelegem în ce sens, apostolul Ioan a folosit termenul grec „logos“, (cuvânt). Se acceptă, în zilele noastre, că nu trebuie căutată o explicație a acestui verset în ideile filozofilor greci ai timpului, ci în gândirea ebraică a Vechiului Testament. Iar în această gândire și scriere a Cuvântului și a Înțelepciunii, afirmăm că a fost implicat chiar Dumnezeu însuși.

În PROVERBE 8:12, 14, 22-23, 27, există un remarcabil pasaj despre „înțelepciune“:

„Eu, Înțelepciunea, am ca locuință mintea și pot chibzui cele mai chibzuite planuri ... De la Mine vine sfatul și izbânda, Eu sunt priceperea, a Mea este puterea ... Domnul m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui ... Eu am fost așezată din veșnicie, înainte de orice început, înainte de a fi pământul.“

Să adăugăm și această declarație:

„Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului.“ (PSALM 33:6)

În Septuaginta, versiunea greaca a acestui Psalm, „Cuvântul“ este „Logos“,

iar în aramaică, comentariile pentru „Memra“, (Cuvântul), îl folosesc ca nume pentru Dumnezeu.

În timp ce termenul „Logos“ era folosit în mod curent de către filozofii greci ai vremii sale, apostolul Ioan ar fi trebuit să-i dea adevăratul sens al Bibliei. Astfel „Logos“, la început un gând conceput din minte, apoi demonstrat prin acțiune, este apt pentru înțelepciunea lui Dumnezeu în exprimarea scopului Său. De aceea, acest termen, „Cuvântul“, reprezintă „mintea lui Dumnezeu“. Iată de ce „Cuvântul era Dumnezeu“, sau după o altă traducere „ce era Dumnezeu, era Cuvântul“—adevărata semnificație a lui Dumnezeu fiind mintea Sa și dorința Sa.

Astfel „Cuvântul s-a făcut trup“, (IOAN 1:14), și Isus, Fiul lui Dumnezeu a fost născut. Nu este vorba despre un „Fiu încarnat“, ci de un „Cuvânt încarnat“. Este chiar illogic să presupunem pre-existența unui „Dumnezeu Fiul“ din începuturi și apoi să interpretăm „Cuvântul“ lui Ioan în acest sens.

După cum am mai arătat și înainte, învățăturile biblice nu susțin alte doctrine, ca cele ale trinității.

3. „Căci M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis.“ (IOAN 6:39)

În ce sens s-a coborât Isus din ceruri? Relatarea nașterii Sale ne evidențiază faptul că El și-a început existența deoarece „Sfântul Duh (puterea Celui Mai Înalt) a coborât la Maria“. El s-a născut ca rezultat al directe intervenții a Sfântului Duh al Domnului și numai prin

acest unic mod, necunoscut rasei umane, se putea spune că „s-a pogorât din cer“.

Rezultatul intervenției cerești era persoana sa, singura în stare să indice marea diferență dintre El și evrei, cei care îi respingeau revendicarea sa. Apostolul Iacov ne dă adevărata cheie, declarând că sunt două „Înțelepciuni“: una aparținând pământului, senzitivă, diabolică; și o alta „de deasupra“, pacifică, pură și neprihănită, (3:14-18)

Prima reprezintă gândirea naturală a minții umane, îndeplinind propriile interese; a doua reprezintă mintea și gândirea lui Dumnezeu.

Isus ne spune în mod explicit că El a venit „nu ca să-și îndeplinească propria

iubit înainte de întemeierea lumii.“
(IOAN 17:5,24)

Aici, dificultatea noastră constă în a pricepe în ce fel Isus ar fi fost onorat și iubit de Tatăl, înaintea existenței Sale, ca persoană independentă. Se ridică această problemă, care din punctul nostru de vedere este o problemă de timp.

Astfel, noi interpretăm trecerea timpului într-un mod linear. Evenimentele separate sunt considerate a fi puncte diferite pe o scală liniară a timpului. Exemplificând perioadele relative de existență temporală pentru Avraam, Moise, David, Daniel, Christos și Apostoli, vom avea o reprezentare de forma celei de mai jos:

AVRAAM	MOISE	DAVID	DANIEL	CHRISTOS	APOSTOLI
1800 I.C.	1400 I.C.	1000 I.C.	600 I.C.	I.C./D.C.	50 D.C.

sa voință“ (să-și urmeze propriul destin), „ci, dorința Lui, a Celui care m-a trimis“ (înțelepciunea de deasupra). Astfel, le spune evreilor:

„Voi sunteți de jos ... Eu sunt de sus.“ (IOAN 8:23)

„Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl.“ (IOAN 14:9)

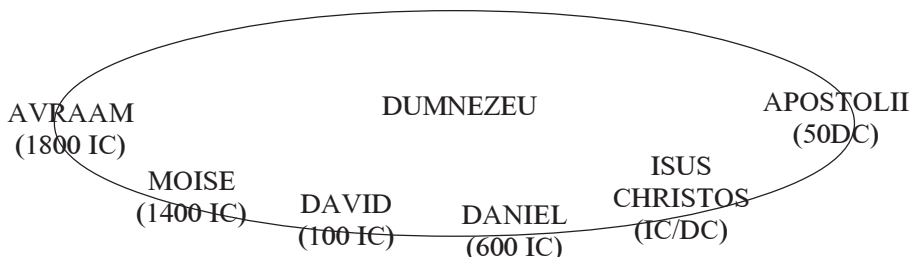
Nu pentru că Isus și Dumnezeu ar fi fost aceeași persoană, dar că Fiul a reflectat perfect mintea și înțelepciunea Tatălui.

4. „Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava, pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea ... Tu M-ai

În mod inevitabil, se impune o relație de ordine. Și nu putem gândi, în cazul dat, locul lor în istorie, în alt fel. Dar, aceasta este din cauza înțelegerii noastre limitate. Noi nu deținem încă acea conștiință necesară pentru a înțelege noțiunea timpului, al trecutului îndepărtat, și nici a viitorului. Mintea Domnului nu este supusă acestor limite, fiind infinită în putere și înțelegere. El este pe deplin capabil de a exista, a percepe și a fi conștient atât de situațiile trecute, de cele prezente și viitoare. Nu putem reprezenta experiența divină a timpului printr-o linie. Ar trebui să ne imaginăm ceva mai mult decât o diagramă opusă. Se cunoaște că

Moise nu a trăit înaintea lui Avraam, și că David a existat cu 400 de ani înaintea lui Daniel. Fie în diagrama propusă Dumnezeu în centrul arcului de cerc. El se află la aceeași distanță egal departată de toți (raza unui cerc). Această distanță constantă de mărime egală cu o anumită rază, reprezintă conștiința infinită a Domnului. Astfel, El este atât de conștient de existența oricarei persoane și aceasta chiar înainte de nașterea ei.

În acest mod, Tatăl a cunoscut și despre existența persoanei Fiului înainte de nașterea Lui și de începerea existenței ca persoană. Astfel, El își putea planifica tot ceea ce apoi putea împlini. Putea să „glorifice“ și să „iubească“ dinainte pe propriul Său Fiu, „unicul Fiu creat de Tatăl“:

Trebuie să menționăm cuvintele apostolului Petru:

„Christos a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi.“ (1 PETRU 1:20)

Deasemenea redăm și citatul lui IOAN 8:56-58:

„Tatăl vostru Avraam a săltat de

bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat ... Înainte să se nască Avraam, eu sunt.“

Avraam, având îndeplinite promisiunile Domnului, a prevăzut pe cineva prin care: „toate familiile pământului vor fi binecuvântate“ (GENEZA 12:3). Isus cunoștea că El este „acela“ care are prioritate chiar și înaintea lui Avraam, în fața Domnului.

5. „El (Isus) este chipul Dumnezeului nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute ... Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El. El este

capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea. (COLOSENI 1:15-18)

Principiul enunțat anterior cu privire la previziune, timp și poziția Domnului față de ele, ne va ajuta și în dezlegarea acestor nelămuriri. Aici, apostolul Pavel accentuează puternic poziția primordială a lui Christos în planul Domnului privind

lumea.

În ce sens Isus era „chipul lui Dumnezeu“, potrivit cuvintelor lui Pavel, din Epistola către Coloseni, ni se explică astfel:

„Christos este chipul lui Dumnezeu ... Dumnezeu, care a zis: ‚Să lumineze lumina din întuneric‘, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Christos.“ (2 CORINTENI 4:4-6)

Isus este „chipul lui Dumnezeu“, deoarece El a adus „lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu“ pe fața Sa și în caracterul Său. Însă, slava lui Dumnezeu nu este numai o lumina strălucitoare cu puteri miraculoase, ci însuși caracterul Său, în toată sfințenia, adevărul și măreția Sa. Acest caracter, Isus îl reflectă perfect în IOAN 1:14:

„Noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tată.“

Isus a fost chipul lui Dumnezeu, nu ca o replică fizică, ci ca o reflecție a Duhului Său, în milă și adevăr.

Mai este numit „primul născut“, mai înainte de toate lucrurile creației. Termenul de „prim născut“, se folosește de două ori în Noul Testament, referindu-se la Christos, acesta fiind primul reprezentant al omenirii, ridicat din moarte la starea de nemurire:

„Isus Christos ... cel întâi născut din morți.“ (APOCALIPSA 1:5)

„Christos ... va fi cel dintâi din

învierea morților.“ (FAPTE 26:23)

„El să fie cel dintâi născut dintre mai mulți frați.“ (ROMANI 8:29)

Astfel, Isus a devenit primul din noua creație a ființelor nemuritoare pe veșnicie, iar adevărații urmași în credință ai lui Christos vor moșteni împreună cu El aceeași promisiune, (ROMANI 8:17).

6. „Aveți în voi gândul acesta care era și în Christos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci s-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor; la înfățișare a fost găsit ca om, s-a smerit și s-a făcut ascultător până la moarte și încă moarte pe cruce.“ (FILIPENI 2:5-8)

Despre intenția generală a apostolului Pavel din acest citat nu poate fi nici un dubiu. Urmașii credincioși ai lui Isus trebuie să aibe aceeași modestie și umilință în comportament și gândire ca și Învățătorul lor. Pavel a comentat despre aceste trăsături dorite de oameni, descriindu-le din experiența lui Isus, dar afirmațiilor sale li s-au dat cât mai diverse interpretări.

Formularea „chipul lui Dumnezeu“ ridică o întrebare: în ce sens folosește apostolul acest termen de „chip“, oare cu înțeles de „formă“, „înfățișare“? Să observăm că nu poate fi vorba despre înțelesul de „prezență fizică“, deoarece Isus nu a apărut printre oameni ca o ființă nemuritoare. Pavel folosește deasemenea același termen în versetul următor: „a luat chipul, (forma) unui rob“. Deoarece Isus

a îngenunchiat în fața discipolilor Săi pentru a le spăla picioarele, El a adoptat poziția unui rob, preluându-i și sarcinile. A venit „să servească“, a spus Pavel. Dar astfel, în această poziție umilitoare, în timpul lucrărilor Sale, Isus îl reprezenta pe Dumnezeu, iar în fața ucenicilor Săi, vorbea cu autoritatea lui Dumnezeu și în numele Lui, deoarece El era cu adevărat „Emmanuel“ (Dumnezeu cu noi).

Apoi, Isus „nu a considerat ca un lucru de apucat, să fie deopotrivă cu Dumnezeu“, ceea ce înseamnă că nu s-a gândit la acest „lucru de apucat“, considerat ca ceva forțat, luat cu de-a sila. Sau, în alte traduceri: „El nu s-a gândit la o smulgere a egalității cu Dumnezeu“, deoarece „egalitatea“, trebuia să fie răsplata finală după îndeplinirea cu credință a misiunii lui Isus, așa după cum spune și apostolul Pavel, în FILIPENI 2: 9-11:

„Dumnezeu L-a înălțat nespun de mult și i-a dat numele care este mai presus de orice nume; pentru ca în numele lui Isus să se plece orice genunchi ... și orice limbă să mărturisească slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Christos este Domnul.“

Egalitatea despre care vorbește apostolul Pavel se referea la împărțirea propriei stăpâniri a lui Dumnezeu. Dar nu este vorba despre o egalitate în termeni absoluți, rezumată de Pavel, prin expresia de „... gloria lui Dumnezeu“.

Isus nu a așteptat și nici nu s-a gândit să atenteze la suprema autoritate. Sa facem o antiparalelă cu Grădina Edenului.

Eva l-a crezut pe șarpe care i-a spus că dacă ar lua fructul interzis, nu va muri, în schimb, „ca și Dumnezeu ar cunoaște binele și răul“. În acest mod, ea ar fi devenit egală cu Dumnezeu. Iar în acest act nesăbuit în care a atentat să fure, să apuce, să ia cu de-a sila „premiul răvnit“, a fost curând urmată și de Adam. Nu aceasta a fost și calea lui Isus. „Nu voința Mea, ci a Ta va fi îndeplinită“, a spus Isus, și aceasta a fost nu numai ruga finală din Ghetsimani, ci întreg sensul vieții sale.

Astfel, Isus „s-a dezbrăcat pe sine însuși ... luând chip de rob“. El nu a trăit printre oameni ca un „prinț“, cerând închinare și slavă și nici nu a pretins închinăciune și preamărire ca un „conducător al acestei lumi“ numit de Dumnezeu, ci dimpotrivă, El s-a făcut „servitor al Domnului“, după cum a profetizat Isai: „rob al lumii întregi“.

„Căci cunoașteți harul Domnului vostru Isus Christos. El, măcar ca era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți.“ (2 CORINTENI 8:9)

Astfel, El a fost „făcut asemenea oamenilor“. Cuvântul „asemenea“ nu poate avea înțelesul de „similar“ și nici de „aceiași“, conform formulărilor din Noul Testament, deoarece, împărțind și natura umană, fiind născut și din om, „în toate lucrurile era făcut ca frații săi“, împărțind „carnea și sângele“ cu ei și având cunoașterea tentațiilor, dar pe care El le-a depășit, (vezi EVREI 2:14,17; 4:15). Această asemănare este o „identitate“ deoarece se spune despre El

ca „fiind găsit în formă ca om“.

Acest pasaj biblic, foarte complicat, se descoperă a fi solid în concordanță cu restul Noului Testament. Isus este Fiul lui Dumnezeu, dar El este pe deplin om. El își lasă deoparte toate dorințele proprii de preamărire, și își îndepărtează mândria specific umană; prin umilință și simplitate, El realizează izbăvirea celorlalți, devenind exemplu pentru adevărații credincioși.

7. „Domnul meu și Dumnezeul meu.“ (IOAN 20:28)

Sunt cuvintele atribuite lui Toma, care extaziat, a fost convins de realitatea învierii lui Isus, prin atingerea rănilor de la mâini și coaste.

Cum ar trebui să înțelegem aceste cuvinte? Cheia lor se poate găsi în învățătura biblică despre „Numele Domnului“.

Dumnezeu își declara Numele Său lui Israel, prin Moise, în această formulare:

„Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care își ține dragostea până în mii de neamuri, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul.“ (EXOD 34:6,7)

De aici reiese clar că prin formularea „Numele lui Dumnezeu“, se face o prezentare morală a Lui însuși, este „ceea ce este Dumnezeu în caracter“.

Dar acest nume poate fi împrumutat și altcuiva. Studiați următoarea declarație făcută de Domnul către Israel:

„Iată, Eu trimit un Înger înaintea ta, ca să te ocrotească pe drum ... Fii cu ochii în patru înaintea Lui și ascultă glasul Lui; să nu te împotrivești Lui, pentru că nu vă va ierta păcatele; căci Numele Meu este în El.“ (EXOD 23:20-21)

În acest remarcabil pasaj, îngerul l-a înlocuit pe Dumnezeu; el a rostit cuvintele lui Dumnezeu și i-a judecat pe evrei. De fapt, îngerul s-a exprimat cu delegație, în „Numele lui Dumnezeu“, fiind în acea perioadă „Dumnezeu“ pentru ei. Considerând adevărată această premiză, cu atât mai mult Fiul Domnului se putea exprima în „Numele lui Dumnezeu“.

Analizați și următoarele versuri:

„Viața veșnică este aceasta, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Christos pe care L-ai trimis Tu ...“ (IOAN 17:3).

„Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor“ (IOAN 17:6).

„Sfinte Tată, păzește în Numele Tău, pe aceia pe care mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem și noi.“ (IOAN 17:11).

„Eu și Tatăl una suntem.“ (IOAN 10:30)

Isus s-a bucurat de unitate în cuget și duh cu Tatăl, astfel încât a spus: „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl.“ (IOAN 14:9).

Pentru discipoli, Isus a ținut locul lui Dumnezeu, a vorbit cuvintele lui Dumnezeu, a proclamat adevărul lui Dumnezeu și i-a pronunțat judecata. Cu

alte cuvinte, în acea situație, cu delegare de la Dumnezeu, El era Dumnezeu. De aceea Toma a spus: „Domnul meu și Dumnezeul meu“; El trebuie să fi auzit înainte aceste cuvinte, ca să-și fi exprimat astfel uimirea în fața învierii Învățătorului lor.

8. „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.“ (MATEI 28:19)

S-a tratat acest citat, în ordinea care urmează, deoarece din nou apare problema legată de „Nume“. Subliniem încă o dată că aceasta nu este o formulă trinitariană, după cum se afirmă în diversele ocazii. Este o declarație de îndeplinire a lucrării lui Dumnezeu în cele trei faze. Numele de Tată, deja a fost definit, (EXOD 34), prin toată sfințenia, adevărul și bunătatea Sa. Deasemenea, „Numele“ a fost exprimat prin Fiul, care a trăit în neprihănirea și dreptatea Tatălui și prin sacrificiul Său a devenit mijlocul de salvare pentru toți cei care vor să audă, să creadă și să fie botezați. El a manifestat și exprimat Duhul Tatălui, Duhul Sfânt, inițial prin lucrări demne de atotputernicie, apoi prin reflecția „minții Duhului“, care este Dumnezeu. Deci, nu găsim aici trei nume, ci numai unul, care reprezintă exprimarea unui singur Dumnezeu. Și aceasta corespunde cu învățăturile din Întregul Nou Testament.

9. „Fiul i-a zis: Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul Domniei Tale, este un toiag de dreptate. Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea; de aceea Dumnezeule,

Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus decât tovarășii tăi.“ (EVREI 1:8,9)

Este destul de important să înțelegem semnificația acestui citat de la începutul Epistolei către Evrei.

În trecut, Dumnezeu vorbea prin intermediul profeților. Acum, El vorbește prin Fiul Său, care stă la dreapta Sa. Fiul este mai mare decât îngerii, mesagerii și servitorii lui Dumnezeu, în timp ce Fiul este „primul născut“ și „Rege numit al timpului ce va veni.“

Profeția din PSALM 89:27, ne va ajuta să înțelegem această idee:

„Eu îl voi face întâiul născut, cel mai înalt dintre împărații pământului.“

Acest verset întărește ideea declarată în Epistola către Evrei, cu privire la Regatul Fiului. De asemenea observați ce se declară cu privire la caracterul Fiului: „Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea.“ Aceasta este cauza pentru care L-a înălțat Dumnezeu!

Faptul că termenul „Dumnezeu“, sub forma de „ELOHIM“, poate fi adresat Fiului, cititorul ar trebui să-l atribuie observațiilor din cazul diferitelor utilizări ale acestei formulări, ceea ce s-a arătat în citatul 1, prezentat mai înainte. Același termen putea fi folosit și pentru judecătorii lui Israel, sau pentru îngeri, se cunoaste bine acest fapt, de aceea nu este nici o surpriză căci, cu atât mai mult, a fost atribuit și Fiului.

Și totuși, este foarte importantă continuarea citatului în care se arată că Fiul a iubit neprihănirea și a urât

nelegiuirea, „de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns pe tine ...“. De aceea Isus poate fi numit Dumnezeu, într-un anumit sens, dar există un Dumnezeu mai mare, care este chiar Dumnezeul Său, nimeni altcineva, decat „Dumnezeu Tatăl“.

10. „La început, Tu Doamne ai întemeiat pământul; și cerul este lucrarea mâinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu rămâi; toate se vor învechi ca o haină, le vei face sul ca pe o manta și vor fi schimbate; dar Tu esti același și anii Tăi nu se vor sfârși.“ (EVREI 1:10-12)

Acest citat se poate găsi și în PSALM 102, care ar trebui citit în întregime pentru a I se vedea contextul. Psalmistul lamentează suferințele sale, dar își găsește liniștea:

„Tu Doamne, Tu împărățești pe vecie ... Tu te vei scula și vei avea milă de Sion ... Atunci se vor teme neamurile de Numele Domnului și toți împărații pământului de slava Ta.“ (PSALM 102:12-15)

Astfel gândul ni se îndreaptă din nou către „Domnia lui Dumnezeu asupra tuturor națiunilor“, când „se vor strânge toate popoarele și toate împărățiile ca să slujească Domnului“, (vers 22).

Apoi, psalmistul vorbește despre chinul său, de servitor credincios al lui Dumnezeu, dar își găsește liniștea la gândul că Dumnezeu este Creatorul etern al tuturor lucrurilor:

„Eu zic: Dumnezeule, nu mă lua la jumatatea zilelor mele, Tu ai

cărui ani țin veșnic. Tu ai întemeiat în vechime pământul, și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale.“ (vers:24-25)

Gândul psalmistului este evident: că va veni un timp nou, când toți regii pământului vor slăvi Numele lui Dumnezeu, și: „Fii robilor Tăi își vor locui țara și sămânța lor va rămânea înaintea Ta.“ (vers 28)

În citatul din Cartea Evreilor, ne îndreptăm gândul către natura și supremația veșnică a lui Dumnezeu asupra pământului și a tuturor națiunilor; apoi la Regatul Fiului, „primul născut al lui Dumnezeu ... conducător al regilor pe pământ.“

Când Dumnezeu a creat lumea, ne spune Pavel în Epistola către Coloseni, El a făcut-o, avându-L în vedere și pe Fiu, (a se vedea citatele 4 și 5, anterior prezentate). Și numai prin Fiu, dreapta conducere a pământului va fi restabilă. Fiul este nemuritor și domnia Sa va dura pe vecie, iar „anii Săi nu vor avea sfârșit“.

Acest citat ilustrează necesitatea urgentă de a înțelege în mod particular Scriptura, în armonie cu învățăturile din întreaga Biblie. Întreaga temă din EVREI cap.1, subliniază superioritatea Fiului, moștenitorul tuturor lucrurilor, față de îngeri, servitorii lui Dumnezeu, (semnificația versurilor 10-12). Și ceea ce Dumnezeu a făcut în creația cerurilor și a pământului, Fiul va face sub Dumnezeu, „când El va veni în slava Sa, cu toți sfinții îngeri și va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale.“ (MATEI 25:31)

CONCLUZII

În acest studiu s-au făcut unele considerații cu privire la cea mai măreață lucrare realizată pe pământ: scopul Dumnezeului ceresc, ca prin unicul Său Fiu, să elibereze rasa umană de sub influența păcatului și de sub jugul morții, pe acei bărbați și femei care doresc sincer și din tot sufletul să devină „un popor al Numelui Său“.

Principalele caracteristici ale acestui scop în sine, sunt redate în mod evident de întreaga Biblie. Dumnezeu a prevăzut din începuturi necesitatea unui Mântuitor, prin identificarea acestuia cu unicul Său Fiu.

„CHRISTOS, ÎNȚELEPCIUNEA LUI DUMNEZEU“

Faptul că Fiul a trebuit să fie pe deplin un membru al rasei umane și nu un înlocuitor, sau suplinitor al ei, ci mai mult, reprezentantul omenirii în totalitatea ei, ca apoi, depășindu-și propriile instincte

naturale, El a ales să facă și să îndeplinească voința Tatălui Său, reprezintă calea de învingere a păcatului în propriul său domeniu de existență, natura umană. De aceea, Isus a murit răscumpărând viața, „Mielul lui Dumnezeu îndepărtând păcatul din lume.“ De atunci, oamenii credincioși au găsit prin El, iertarea păcatelor lor și împăcarea cu Dumnezeu.

Minunea constă în faptul ca marea lucrare încă continuă. Noi suntem departe, în spațiu și timp, de zilele lui Isus și de scenele mărturiei Sale. Dar, prin mărețul har al Domnului, noi putem cunoaște și înțelege ceea ce El și apostolii Săi au spus celor care au vrut să-i asculte. Și aceasta numai din paginile Bibliei și absolut de loc din altă parte. Aceste prețioase pagini cer cea mai scumpă și sinceră atenție, altfel, unde vom merge? Și, întocmai ca Isus, se pot descoperi „cuvintele vieții eterne“!

FRED PEARCE
TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZA:
JULIAN SLABU